

Coreeanul luase sacul de orez și se îndrepta, șchio-pătând, spre podul îngust și scurt de pământ care străbătea vâlceaua. Pe costișa de pe partea cealaltă era așezarea coreeană, unde băiatul voia să se întoarcă acum. Nu eram singurii rămași aici, mi-am zis simțind un mic mugure de simpatie. Numai că sângele continua să-mi curgă din nas cu încăpățănare și dacă nu-mi țineam fața în sus, mă murdăream pe piept și pe mâini și mânjeam și proviziile de mâncare. Pierzându-și răbdarea, fratele meu o luase înainte, alergând spre ceilalți băieți să le povestească cum m-am bătut cu coreeanul apărut din senin.

*

Vestea că nu suntem singurii oameni din vale a stâr-nit agitație printre băieți. Spre seară însă aveam să mai descoperim un vecin rămas în urmă.

Tocmai ne aleseserăm toți câte un loc de dormit și ne preparam cina. Fiecare a ocupat casa care i-a fost pe plac. Eu cu fratele meu ne hotărâserăm să stăm într-o clădire ca o magazie, aflată la capătul pantei care urca dinspre școală, probabil folosită drept hambar la vremea recoltei, o construcție ce cuprindea o tindă de pământ bătătorit, unde erau împrăștiate grăunțe de porumb, paie și saci de paie, alături de o dușumea înălțată, din scânduri. Ne-am adunat acolo proviziile de mâncare și o pătură înflorată, sub care să dormim. Cât am strâns în tindă câteva lemne de foc, fratele meu a smuls niște legume din grădina strâmtă din spatele magaziei și a căutat un ceun la mica gospodărie vecină. Am pus în

vas legumele tocate, pește uscat și câțiva pumni de orez, apoi am mers la pompa din fața școlii să-l umplu cu apă.

În fața magaziei de pământ se adunaseră câțiva băieți care se șteau înăuntru prin ușa deschisă. Peste trupurile lor înghesuite unul în celălalt, mărunte dar robuste, soarele de asfințit arunca o umbră purpurie închisă. Toți erau cuprinși de uluire. Împreună cu fratele meu, am luat-o la goană spre ei și am văzut în întunericul magaziei un cadavru întins, învelit cu pânză, și, așezată alături, confuză dar plină de vrăjmășie, o fată. O priveam pe copilă cu respirația tăiată. Nu mi-am putut înăbuși un suspin de uluire.

— Au fugit din sat înainte s-o înmormânteze, a zis Miazăzi cu glas gătuit, dar îngroșat de surescitare, în timp ce-și făcea loc cu coatele printre ceilalți și s-a apropiat de mine. Au abandonat-o aici. Ce oribil să faci așa ceva!

— Îhî, am zis eu uitându-mă la fata care ne privea speriată, fără cea mai mică mișcare, și la fruntea cadavrului ca o plantă, de un alb crud, care zăcea cu fața în sus, dincolo de mâinile sprijinite ușor ale fetei.

Aerul înserării lucea galben și încerca să se strecoare înăuntru.

— Ia miroșiți bine, pute! a zis Miazăzi fornăind. Pute la fel ca un câine mort!

— Cine a găsit-o?

— A vrut cineva să doarmă aici, a zis Miazăzi întărâtat și a chicotit. O moartă și o fată neună. Cineva a vrut să se culce cu ele.

— Ia nu vă mai uitați, am zis deranjat de priveliștea pe care o oferea fata, deloc frumoasă, murdară, copleșită

de spaimă, cu buzele deschise și gingiile roze, cu obra-
jii încordați, zvâcnind convulsiv.

În plus, nici nu voiam să mai văd cadavrul.

— Cine-a deschis ușa s-o închidă la loc, a zis Miazăzi.

Unul dintre băieți s-a apropiat timid de ușă, iar fata și-a schimonosit chipul, vestind un hohot de plâns. Apoi, dincolo de poarta care se închidea, i s-au auzit suspinele. Fata s-a transformat brusc într-un mister care a crescut și s-a extins. Ușa s-a înțepenit nefiresc și a refuzat să se închidă cu totul, iar băiatul care a tras de ea s-a lăsat păgubaș, tremurând vădit de spaimă. Am rămas o vreme nemișcați. Dar nu ne simțeam în largul nostru. Purtându-ne fiecare temerile tari în piept, ne-am întors la locuințele noastre și am continuat să ne pregătim cina.

Am dat foc lemnelor făcute morman în tindă, am pus ceaunul deasupra flăcărilor palide și mici, măcinat de o foame ca de lup, și am așteptat, reflectând asupra noii noastre vecine suspecte.

— Fata aia, a zis fratele meu pe gânduri. Cu siguranță a înnebunit fiindcă i-a murit mama.

— De unde știi că a înnebunit?

— Fata aia murdară! a zis el nelămurit. Nu-i așa?

— Îhî, am gemut eu. Era cam murdară.

Fiertura a fost gata mult mai repede decât am fi crezut și nici nu era tocmai rea la gust. Ne-am scos din ranițe tacâmurile și am mâncat în tăcere, absorbiți, cina abundentă. Flăcările care se înălțau din mijlocul tindei încălzeau aerul din magazie și îl îmbibau cu un miros jilav, de nerecunoscut. După ce ne-am umplut burțile, moleșiți de la căldură ca niște moluște, ne-am întins

peste patele care acopereau podeaua de scânduri și ne-am învelit în pături. Era noapte și noi eram liberi în sat. Trebuia, prin urmare, să dormim din proprie voință. Fratele meu închisese ochii și, trăgându-și până sub bărbie pătura aspră și masivă, mirosind a sudoare și a grăsime, respira liniștit. M-am gândit să-i duc restul de fiertură fetei din magazie. Îmi era însă prea peste mână și, în plus, mi-era teamă de cadavrul femeii care zăcea întins acolo. Am început să fiu urmărit îndeaproape de imaginea cadavrului pe care îl văzusem în lumina sumbră a înserării. Apoi mai era și tovarășul nostru răposat, cu fața în sus, în templul acum pustiu. Cu gândul la moarte, am fost asaltat de simțăminte care-mi îngreunau pieptul și care îmi uscau gâtulejul, simțăminte care se înghesuiau cu repeziciune printre viscerele mele. Era o meteahnă a mea. Odată ce astfel de senzații mă zdruncinau cu totul, nu mai puteam scăpa de ele cu nici un chip până ce nu adormeam. Mai mult, ziua în amiaza mare nu reușeam să rememorez aceste trăiri cu intensitate egală. Pe spinare și pe coapse a început să-mi curgă o sudoare rece, în care m-am scufundat până la gât. „Moartea“ însemna lipsa existenței mele într-o sută de ani, în câteva sute de ani, într-un viitor infinit de distant. Chiar într-o vreme atât de îndepărtată, probabil că vor exista războaie, și copii în școli de corecție, și oameni care să se prostitueze pentru homosexuali, și oameni care să ducă o viață sexuală extrem de sănătoasă. Dar atunci eu nu voi mai fi. Neliniștea îmi apăsa pe piept și clocoteam de furie, mușcându-mi buzele. Din cele două cadavre țâșneau nenumărați microbi care îmbibau, ca o sudoare, aerul din valea îngustă. Iar noi

nu aveam ce să facem să ne apărăm. M-a scuturat un fior nepotolit.

— Ce-i? a întrebat fratele meu.

— Nu-i nimic, am zis cu glasul răgușit. Dormi mai repede, hai!

— Nu ți-e frig? a zis fratele meu reținut, după câteva momente. Bate vântul aici.

M-am ridicat și am desfăcut o rogojină de paie de pe dușumea, cu care am acoperit deschizăturile din ușă, ca să nu mai intre vântul. Prin crăpăturile acelea se vedea tremurând, ca un semnal, focul moale pe care îl făcuse coreeanul pe partea cealaltă a muntelui, în dreptul așezării. Și-a aprins focul, mi-am zis în sinea mea, simțind undeva în străfundul corpului ca un mugur, un mic sentiment cald, de prietenie. Cu o oarecare plăcere am resimțit din nou vânățiile ușoare care îmi acopereau corpul și durerea din nări. Tipul chiar era puternic. Printre coreeni sunt unii destul de forțoși și când te bați cu ei durează ceva timp.

— Îmi arăți desfăcătorul în formă de cămilă? m-a întrebat fratele meu, alintat. Măcar pușin?

Am scos din raniță desfăcătorul de sticle în formă de cap de cămilă și i l-am întins. Era un obiect inutil în acel moment, dar fratelui meu îi plăcea foarte tare și ar fi vrut să i-l dau lui. Când m-am băgat din nou sub pătură, și-a lipit spatele de al meu, spatele lui fierbinte și drag.

— Auzi, i-am zis eu cu blândețe. Nu ți-e frică?

— Ă? Îmi împrumuți o vreme desfăcătorul ăsta? a zis somnoros și a căscat fără energie. Pot să-l pun la mine în raniță?